

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/65/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200051
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:3015200051.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: E. U., bytom F., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Heydukova 12, IČO: 47 234 318 proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Bratislava, 29. augusta 8-10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej číslo 55269-2/2014-BA zo dňa 25. novembra 2014, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 06. apríla 2016, č. k. 13S/27/2015-39, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo 06. apríla 2016, č. k. 13S/27/2015-39, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd uznesením zo 06. apríla 2016, č. k. 13S/27/2015-39, zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania o žalobe zo dňa 15. januára 2015, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ktorým táto vo veci nároku na náhradu za bolesť v dôsledku pracovného úrazu, odvolanie žalobcu zamietla a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdila. Žalobca zároveň navrhol konanie o jeho žalobe prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a čl. 144 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podať návrh na Ústavný súd Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR o určenie súladu ustanovenia § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z.z. s Ústavou SR z dôvodov jeho rozporu s ústavnými princípmi vyplývajúcimi z čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2 a 4, čl. 13 ods. 2 a 4, čl. 19 ods. 1a 2, čl. 20 ods. 2 a prvej vety čl. 40 Ústavy SR.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd konštatoval, že žalobcom namietané zákonné ustanovenie § 9 ods. 7 je v zákone č. 437/2004 Z.z. od doby prijatia tohto právneho predpisu, nebol do neho zavedený neskoršou novelou, pričom zákon je účinný od 01. augusta 2004 a je aplikované v rozhodovacej činnosti súdov po dobu takmer 12 rokov. Argumentoval, že za túto dobu nebola otázka maximálnej výšky náhrady za bolesť, ktorá vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 7 zák. č. 437/2004 Z.z., a jej súladnosť s Ústavou Slovenskej republiky sporná a to ani v právnej teórii a taktiež v rozhodovacej činnosti súdov, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Vzhľadom na to dospel k záveru, že tu nie je daný dôvod na postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a návrh žalobcu preto zamietol.

Navrhovateľ napadol uznesenie krajského súdu včas podaným odvolaním. Namietal, že odôvodnenie súdu prvého stupňa považoval za nedostatočné, keďže v ňom absentuje vecné preskúmanie návrhu žalobcu a atribút presvedčivosti a neobsahuje ani odkaz na žiadne konkrétne rozhodnutia všeobecných súdov alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré by podrobili prezumpciu ústavnosti napadnutej časti všeobecne záväzného právneho predpisu. Namietal, že skutočnosť, že sporné ustanovenie doteraz nebolo podrobené ústavnému prieskumu, nemôže byť dôvodom pre neakceptovanie protiústavného stavu, pričom súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnil skutočnosť, že právny predpis (podľa žalobcu obsahujúci normu odporujúcu ústavným predpisom), bude aplikovaný pri rozhodovaní vo veci samej a neakceptovanie návrhu žalobcu na procesný postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. tak dosiahne intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej, čím hrozí porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie. Zdôraznil, že jeho návrh na prerušenie konania nie je zmätočný, konkrétne poukazuje na to v čom spočíva neústavnosť spornej právnej normy, pričom opodstatnenosť jeho argumentácie nepriamo potvrdzuje aj vyjadrenie Najvyššieho súdu Českej republiky k náhrade nemajetkovej ujmy.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie bez pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že ho nemožno potvrdiť.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

V konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného podľa piatej časti O.s.p. súd preskúmava zákonnosť tohto rozhodnutia, teda je oprávnený riešiť otázku zákonnosti rozhodnutia a preto aplikácia ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ vety prvej O.s.p. v danom prípade neprichádza do úvahy.

Pokiaľ ide o ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b/ veta druhá O.s.p., v tejto časti uvedené ustanovenie umožňuje súdu, aby pred rozhodnutím vo veci sám posúdil, či na vec sa vzťahujúci zákon je v súlade s ústavou. Nie je preto povinný konanie prerušiť vždy, ak o to účastník konania požiadal v presvedčení, že daný zákon je protiústavný. Pokiaľ však súd dospeje k záveru, že návrh na prerušenie konania nie je dôvodný, musí taký svoj záver odôvodniť.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu je zrejmé, že návrh na prerušenie konania zamietol len z dôvodu, že v aplikačnej praxi súdov nesúladi namietaného ustanovenia s Ústavou doteraz nebol sporný. Krajský súd však opomenul v odôvodnení uznesenia uviesť prečo, z akých právnych dôvodov (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.) sám nepovažoval ustanovenie § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z.z. za súladné s Ústavou SR; z toho dôvodu je jeho rozhodnutie nezrozumiteľné a nepreskúmateľné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O.s.p.) a nové rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.